

5 jaar na dato

Klaaske (81) overleefde schietpartij in winkelcentrum

'HET WERD STIL

Op 9 april is het vijf jaar geleden dat Tristan van der Vlis zes willekeurige mensen doodschoot in winkelcentrum 'De Ridderhof' in Alphen aan de Rijn. Klaaske van der Meer (81) was op dat moment in het winkelcentrum om ra-dijsjes en een puzzelboekje te kopen. Ze bleef ongedeerd, maar zit nog steeds rechtop in bed als ze harde knallen hoort.

Voor de bloemenhandel zag ik oranje primula's staan, zes voor vijf euro", vertelt Klaaske van der Meer. "Ik besloot ze te kopen, want het was bijna Koninginnedag. Toen ik naar binnen liep, viel het me op dat er één plant een beetje verlept was. Even ruilen, dacht ik. Op het moment dat ik me omdraaide, zag ik ineens allemaal schreeuwende mensen voorbij rennen. 'Een overval! Er wordt geschoten! Doden!', riepen ze. Wie haalt het in zijn hoofd om in een vol winkelcentrum een film op te nemen, dacht ik nog even. Maar toen hoorde ik de schoten dichterbij komen. Terwijl ik achter een kistje kroop, zag ik de schutter voorbij lopen. Op nog geen drie meter afstand. Als hij maar niet opzij kijkt, flitste het door mijn hoofd. Maar hij liep stoïcijns door."

112 BELLEN

Op 9 april 2011 loopt Alphenaar Tristan van der Vlis (24) rond het middaguur met een kogelwerend vest

'De Ridderhof' binnen. In het winkelcentrum begint hij meteen te schieten op willekeurige bezoekers, met een semi-automatisch geweer. Klaaske van der Meer: "Zonder erbij na te denken pakte ik mijn mobieltje om 112 te bellen. Het voelde alsof het minuten duurde voordat er werd opgenomen. Zo kort en rustig mogelijk vertelde ik wat er aan de hand was: 'Er wordt geschoten in 'De Ridderhof', kom onmiddellijk.' Toen de schoten weer dichterbij kwamen, belde ik nog een keer. Ze probeerden me gerust te stellen: 'We zijn onderweg, blijf waar u bent.' Kort daarna werd het stil. Angstaanjagend stil. Mijn lichaam rilde en het kippenvel stond op mijn armen."

EEN PUMP OP DE GROND

Tristan van der Vlis weet in het winkelcentrum binnen enkele minuten zes mensen te doden en zeventien mensen te verwonden. Daarna pleegt hij zelfmoord met een revolver. Pas als Klaaske van der

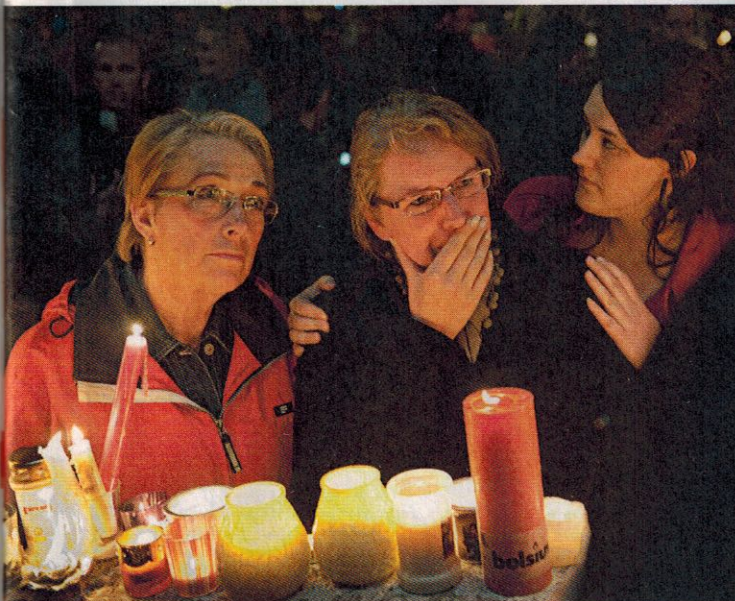
ANGSTAANJAGEND STIL'

Meer politieagenten door het winkelcentrum ziet lopen, besluit ze haar schuilplaats te verlaten. "Ik legde tien euro op de toonbank, griste snel mijn tas en plantjes mee en ik liep naar de deur. Het eerste wat ik zag liggen, was een pump met een hele hoge hak, tussen de appels en de sla. Iets verderop lag een vormeloos lichaam. Ik draaide me op en liep zo snel als ik kon naar mijn auto. Met een zucht van opluchting reed ik de garage uit. Ik keek snel naar de andere kant toen ik alle ambulances zag. Bij het stoplicht hoorde ik mezelf zachtjes zingen: 'Ik leef, ik leef, ik leef...'"

DIERBARE BEKENDEN

De volgende dag hoort ze dat twee dierbare bekenden de schietpartij niet hebben overleefd: een vriendin van de leesclub en de eigenares van de kle-

'DIE BEELDEN BLEVEN MAAR TERUGKOMEN'

dingwinkel waar ze altijd kwam. "Ik was heel boos, maar ook een tijdje totaal verdoofd. Moet je nou zo aan je einde komen? Dat vond ik onverteerbaar. Ik realiseerde me ook wel dat het heel erg was wat ik zelf had meegemaakt, maar ik hield het gevoel dat het voor anderen veel erger was. Tot de huisarts zei dat ik er echt iets mee moest doen. Op zijn advies heb ik alles opgeschreven, zodat ik het niet steeds hoefde te vertellen en om het voor mezelf op een rijtje te zetten. Dat hielp me wel een beetje."

ECHT VERWERKEN

Het eerste jaar na de schietpartij is Klaaske verder vooral bezig met de ziekte van haar man, die uiteindelijk overlijdt in 2012. Pas na zijn overlijden neemt ze de tijd om de gebeurtenissen van 9 april echt te verwerken. "Ik had niet verwacht dat ik er zo lang problemen mee zou houden. Dat lichaam, die appels, die ene schoen... En dan die ijzige kalmte waarmee hij door dat winkelcentrum liep. Die beelden bleven maar terugkomen. Met de huisarts heb ik veel goede gesprekken gevoerd. Hij komt nog steeds af en toe even kijken hoe het met me is. Het bezoeken van de slachtofferbijeenkomsten, er samen bij stilstaan dat we nog leven, helpt me zeker ook. De eerste keer hoorde ik daar het lied van Liesbeth List: 'Heb het leven lief en wees niet bang'. Dat is mij uit het hart gegrepen, daar heb ik veel steun aan."

TRIEST, DIE JONGEN

Toch komt de herinnering aan de schietpartij ook vijf jaar later nog regelmatig terug. "De gebeurtenissen in Parijs vond ik echt vreselijk, daar kon ik niet naar kijken. Dat verdriet voor al die nabestaanden - en dat geluid van die schoten. Ik schrik nog steeds van harde knallen, dan zit ik meteen recht op in mijn bed. En als ik terugdenk aan die stilte krijg ik nog altijd kippenvel. Als ik aan die jongen denk, word ik niet alleen boos, maar vind ik het ook triest. Is er dan niemand die heeft gezien met wat voor krankzinnige ideeën hij rondliep? Dan hadden ze een heleboel verdriet kunnen voorkomen." ■